

DE STER

NR. 5. MEI 1958

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

GEDENKTEKEN, opgericht tér herinnering aan de herstelling van het Aäronische Priesterschap, op het Tempelplein te Salt Lake City. De 25e oktober 1957 door de Presiderende Bisschap onthuld.

58e JAARGANG

Nr 5

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

INHOUD:

Blz.

Een engel kwam van omhoog	131
Het Evangelie van Jezus Christus	133
Het grote liefdewerk	137
Hij is waarlijk ten Hemel gevaren	143
Jezus predikt in gelijkenissen	144
Korte berichten	148
Een wonderbaar werk en een wonder	149
De vraag "van de maand"	155
Gebeurtenissen in de Zending	158
Aan mijn moeder	160

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

„Een engel kwam van omhoog”

„Aan u, mijn mededienstknachten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen”. L. & V. 13.

DIT waren de geïnspireerde woorden van Johannes de Doper. Zij werden door de voorloper van de Christus niet negentien eeuwen geleden geuit, toen hij in de omgeving van de rivier de Jordaan „de doop der bekering tot vergeving der zonden” predikte. (Marcus 1 : 4; Lukas 3 : 3). Zij werden in deze laatste tijd gesproken. Toen de Hemelse Boodschapper zeide: „Aan u, mijn mededienstknachten”, sprak hij tot de Profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery, toen zij in ernstig gebed nederknielden in een bosrijke omgeving aan de oever van de Susquehanna Rivier nabij Harmony, Pennsylvanië, de 15de mei 1829.

Toen de Profeet Joseph Smith en Oliver bezig waren met het vertellen van het Boek van Mormon, werd hun aandacht getrokken door de verwijzingen naar de leer van de doop ter vergeving van zonden. Zoals de Profeet gewoon was, wanneer hij goddelijke hulp behoefde, begaven de twee zoekers naar waarheid zich naar het bos om de Here betreffende deze verordening te vragen. In antwoord op hun gebed

daalde deze boodschapper uit de Hemel in een kolom van licht neer, legde zijn handen op hun hoofden, verleende hun het Priesterschap van Aäron en gebod hun heen te gaan en gedoopt te worden. Hij zeide dat Joseph Oliver moest dopen, waarna Oliver Joseph moest dopen. Deze Hemelse Boodschapper, Johannes de Doper, zeide te handelen onder leiding van Petrus, Jacobus en Johannes.

Welk een verrukking vervulde hun gemoed, vooral toen zij het feit overdachten dat van alle inwoners der aarde zij alleen de macht en de autoriteit bezaten om een geldige, voor de Here aanvaardbare doop te verrichten. Oliver Cowdery, aan die wonderbare en buitengewone gebeurtenis denkende, schreef: „Plotseling, als het ware uit het midden der eeuwigheid, sprak de stem van de Verlosser tot ons. Terwijl de sluier werd vaneen gescheiden, kwam de engel Gods neder, met heerlijkheid bekleed, en bracht de boodschap, waarnaar wij zo verlangend hadden uitgezien, alsmede de sleutelen van het Evangelie van bekering. Welk een vreugde! Welk een wonder! Welk een verbazing! Terwijl de wereld verward en ontsteld was, terwijl millioenen als blinden naar de muur rondtastten en terwijl alle mensen als één geheel in het onzekere verkeerden, zagen onze ogen en hoorden onze oren, als op klaarlichte dag, ja meer nog — boven de glans van de Meizon, die toen haar schittering over de natuur uitstortte! Zijn stem ofschoon zacht, drong toen tot ons binnenste door en zijn woorden: „Ik ben uw mededienstknecht”, verdreven alle vrees. Wij luisterden, wij staarden, wij bewonderden. Het was de stem van een engel uit heerlijkheid, het was een boodschap van de Allerhoogste. Toen wij hoorden, verheugden wij ons, terwijl Zijn liefde onze ziel met gloed vervulde en wij in het visioen van de Almachtige waren opgenomen. Waar was twijfel nog mogelijk? Nergens, de onzekerheid was gevloten, de twijfel was verzonken om niet meer te verrijzen, terwijl verdichting en misleiding voor immer waren verdwenen”.

Op de 15de mei van dit jaar vieren wij de 129ste verjaardag van deze heerlijke en belangrijke gebeurtenis en even zovele jaren hebben zendelingen in vele landen de herstelling van het Priesterschap en de daarmee gepaard gaande bevoegdheid om in de verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus te bedienen, verkondigd. In het licht van onze eigen ervaring en overtuiging, kunnen wij dan niet met Oliver Cowdery uitroepen: „Waar is nog twijfel mogelijk”. Nergens; de onzekerheid is gevloten. De twijfel is verzonken om niet meer te verrijzen, terwijl verdichting en misleiding voor immer zijn verdwenen”.

R. J. S.

Het Evangelie van Jezus Christus - *een volmaakt plan*

door President David O. McKay

De leringen en het leven van de Meester lijken nu meer dan ooit schoner en noodzakelijker en toepasselijker voor het geluk van de mens. Nooit is mijn geloof in de volmaaktheid van de mensheid als het eindresultaat van zijn plaatsing op aarde groter dan nu. Met mijn gehele ziel aanvaard ik Jezus Christus als de personificatie van menselijke volmaaktheid — als God geopenbaard in het vlees, als de Heiland en Verlosser der mensheid.

Hem als mijn Heiland en Verlosser Heer aangenomen hebbende, is het niet meer dan logisch dat ik Zijn Evangelie als het Reddingsplan aanvaard, als de enige weg naar geluk en vrede. Er is geen beginsel, door Hem geleerd, dat niet geacht kan worden tot de groei, ontwikkeling en het geluk van de mens bij te dragen. Elk van Zijn leringen wijst naar de juiste levensstijl. Ik aanvaard ze van ganser harte. Ik bestudeer en onderwijs ze g arne.

Christus' Kerk, een begrijpelijk plan.

Zo is het ook met de Kerk, die Christus oprichtte. Aangezien deze door de Volmaakte is gegrondvest, volgt hieruit, dat wanneer zij op de juiste wijze wordt opgevat, zij ook de volmaaktheid nadert.

Daarom, zo schijnt het mij toe, draagt ieder onderdeel er van tot het welzijn van de menselijke familie bij. Wanneer ik aan de Priesterschapsquorums denk, zie ik in deze een gelegenheid tot ontwikkeling van die broederschap en broederlijke liefde welke onmisbaar zijn voor het menselijk geluk.

KANSEN VOOR ONTWIKKELING.

In deze quorums en in de onderorganisaties zie ik de kansen voor intellectuele ontwikkeling, maatschappelijke bekwaamheid. In de kerkelijke rechtspraak zie ik ruimschoots gelegenheid om moeilijkheden op te lossen, om harmonie in de gemeenschap te brengen, gerechtigheid uit te oefenen en vrede onder personen en groepen te bestendigen. In de kerkelijke organisatie zie ik een kans voor maat-

schappelijk welzijn als in geen andere organisatie ter wereld kan worden gevonden.

Aldus worden Christus en Zijn Kerk mijn ideaal, mijn inspiratie in het leven. Ik geloof dat dit het hoogste ideaal is waar een mens naar kan streven.

Zulk een geloof in de Grote Leraar en in Zijn Kerk beschouw ik als een veilig anker voor de jeugd, voornamelijk gedurende de periode waarin hun leven wordt gevormd; en ik ben zo vrij het op te nemen tegen iedereen die zulk een geloof opzettelijk vernielt zonder iets beters er voor in de plaats te geven. Ik weet van niets anders in de wereld, dat de Kerk van Christus maar kan benaderen als een anker voor de ziel.

MEER GELOOF NODIG.

Wat de wereld van heden het meest nodig heeft, is meer geloof, minder twijfelzucht, meer vertrouwen, minder twijfel. Zoals Bruce Barton het uitdrukte: „Geloof in zaken, geloof in je land, geloof in jezelf, geloof in anderen — dat is de macht die de wereld drijft. En waarom is het dan onredelijk te geloven dat deze macht, die zoveel sterker is dan iedere andere, slechts een fragment is van de grote macht, die het heeal beheerst?”

Het ware doel van het leven is niet alleen maar het bestaan, niet de genoegens, niet de roem, niet de rijkdom. Volgens het Herstelde Evangelie is het ware doel van het leven de vervolmaking van de mensheid door persoonlijke inspanning, onder de leiding van God's inspiratie.

„Dit is mijn werk en mijn heerlijkheid”, zeide de Here in een openbaring van deze tijd, „om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”. (Mozes 1 : 39).

Zelfs de intelligente waarneming van de natuur toont aan dat het leven van de mens meer is dan bestaan. Er is in het leven het fysieke stadium en het geestelijke. In de ontwikkeling van het stoffelijke is de mens eenvoudig een natuurschepsel. Zijn vooruitgang is afhankelijk van zijn gehoorzaamheid aan de natuurwetten in zijn leven. Aan zijn omgeving onderworpen, vecht hij voortdurend tegen krachten om in leven te blijven. Zelfbehoud, de overheersende drang in het individu en de massa in dit stadium van het leven. Dientengevolge is zelfzucht het karakteristieke kenmerk.

Jezus wist dat zelfzucht de wortel van 's-mensen zonden is. Zelfzucht brengt de mens er toe het geluk van een ander op te offeren ten bate van zijn eigen geluk. Zelfzucht drijft de mens om het beste voor zichzelf te zoeken en te eisen en het waardeloze voor anderen over te laten. Het is zelfzucht, die een mens er toe aanspoort zijn naaste als

een winstobject te beschouwen en te gebruiken, zonder er zich om te bekommeren of dit de naaste of het land ten goede komt.

TWEE FASEN IN HET PHYSIEKE STADIUM.

In het leven van de mens kan het fysieke stadium in twee fasen worden verdeeld: ten eerste, de worsteling om levensonderhoud en welstand, en ten tweede: de neiging om te kruipen. Het eerste is natuurlijk en zeer aanbevelenswaardig. Hij, die zijn geliefden niet van het nodige wenst te voorzien is erger dan een ongelovige, wordt ons gezegd. Het tweede verlaagt en indien ongebreideld, voert het de mensen tot een peil, dat beneden dat van het beest is.

Wanneer een mens de gedachte koestert dat hij kan besaan door zijn naaste kwaad te doen, begint hij van dat ogenblik af zijn leven te begrenzen; bitterheid vervangt geluk, laagheid komt in de plaats van edelmoedigheid, haat verjaagt liefde en beestachtigheid menselijke waardigheid. Wat moet deze oude wereld nog ervaren alvorens de openbare mening zich ontdoet van die zelfzuchtige, vasthoudende neigingen die alleen maar tot de lage levensinstincten van de mens spreken?

De mens is een geestelijk wezen, een ziel en in het leven van ieder mens komt er een tijd dat hij een onweerstaanbaar verlangen krijgt om zijn verhouding tot het Oneindige te weten. Er is een goddelijkheid in de mens die hem voorwaarts en opwaarts tracht te stuwen. De getrouwe Kerkleden geloven dat deze macht binnenin hen de geest is die van God komt. De mens leefde vóórdat hij naar de aarde kwam, en nu is hij hier om de geest te vervolmaken, die in het lichaam woont, welk lichaam een heilige tempel is.

Ieder mens wordt zich te eniger tijd bewust van het verlangen om met het Oneindige in aanraking te komen. Zijn geest wendt zich tot God. Dit onbestemde gevoel is universeel en alle mensen behoren, in diepste waarheid, aan dat grote werk deel te nemen: het zoeken naar en de ontwikkeling van geestelijke vrede en vrijheid.

VIER LEIDENDE GRONDBEGINSELEN.

De leidende grondbeginselen die tot het overvloedige leven voeren, kunnen door iedereen in iedere fase van het leven worden toegepast. Vier van deze grondbeginselen, zoals deze door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden gegeven, zijn:

1. Beheersen van begeerten en hartstochten;
2. geloof in God als de Vader;
3. geloof in de mens — in de boederschap van de mens;
4. aanvaarding van de Kerk als God's middel tot dienstbetoon.

Ik ben nooit in staat geweest om leven en ware godsdienst van el-

kander te scheiden. Ik stem volkomen in met de woorden van de grote Britse staatsman Edmund Burke, die zeide: „Ware godsdienst is het fundament van de maatschappij. Wanneer die ooit door minachting wordt aangetast, kan het gehele bouwsel niet stabiel zijn en evenmin lang stand houden“. De Kerk doet een beroep op de wereld om vast te houden aan de leringen van de Here Jezus Christus, zoals deze in deze bedeling zijn gegeven.

Om een eminente schrijver aan te halen: „In het kort leerde Jezus dat mannen en vrouwen niet werkelijk leven en niets zullen bereiken, indien zij niet geestelijk zijn ingesteld. De geestelijke kracht is het waar alles op rust en zonder die kan niets dat de moeite waard is, tot stand worden gebracht“.

Stoffelijke dingen kunnen de gezonken geest niet oprichten. Zwaarte-kracht, electriciteit en stoom zijn grote krachten, maar zij zijn niet in staat de beweegredenen van mannen en vrouwen te veranderen. De rijkdom van een Rockefeller kan geen gebroken hart helen en de geleerdheid van al onze universiteiten kan een afgedwaalde ziel niet op het goede pad doen terugkeren. Alleen door de godsdienst kan de mens opnieuw worden geboren. Het werkelijke doel en de juiste functie van de Kerk is mensen over te maken.

Indien wij ons aan de realiteit van het leven wilden vasthouden, zouden beproevingen en leed niet meer dan een uitdaging zijn en geen catastrofe. Ik vertrouw er op dat de leden van de Kerk de wisselvalligheden in het leven mannelijk en moedig zullen dragen.

Voorzien in onze stoffelijke levensbehoeften? Ja. Maar doe dit als een middel om dat geestelijke leven te onwikkelen, hetwelk ons in overeenstemming met Christus brengt, die zeide: „Ik ben gekomen opdat zij het leven hebben en opdat zij het overvloediger mogen hebben“. (Joh. 10 : 10) ¹⁾

Ik bid om Zijn geest om ons te leiden in onze pogingen om dit hoge doel te bereiken.

---

*Zoekt den Heere, terwijl Hij te vinden is,
roept Hem aan, terwijl Hij nabij is.*

Jesaja 55 : 6

---

¹⁾ Zo staat het in de Engelse Bijbel. De Statenvertaling van onze Bijbel geeft: „..... opdat zij het leven hebben en overvloed hebben“. Naar mijn mening geeft de Engelse Bijbel de bedoeling van Jezus het beste weer, waarom deze versie is aangehouden. Vert.

HET GROTE LIEFDEWERK

door T. Allred

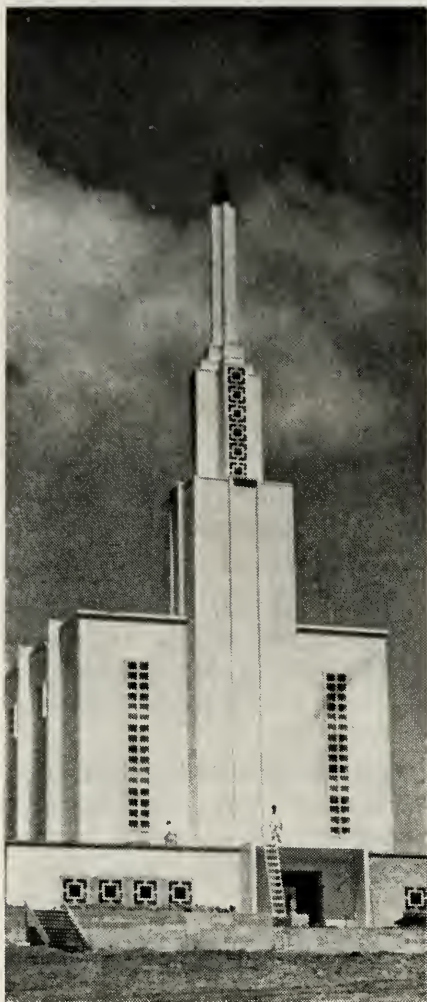
Toen een eenzame zeeman in Tuhikaramea, Nieuw-Zeeland, aankwam, vele maanden geleden — van waar weet niemand — besepte hij niet dat aan zijn zwerversbestaan spoedig een einde zou komen. Ofschoon niet alle feiten bekend zijn, vond het volgende ongeveer plaats:

Zijn vermoeide ogen zagen een uitgestrekt stuk land in barensweeën: een serie gebouwen, waarvan er een de kenmerken van een academie vertoonde. Verderop, op een heuvel, stond iets anders. Wat was dat, een reusachtige kapel? Daar verrees een groot gebouw, welks toren zich ten hemel verhief.

Rondlopend ontmoette hij een groep Maori arbeiders, de meesten van hen jongens, en hij begon vragen te stellen. Een poos later, toen zijn zeebenen vermoeid raakten, namen de arbeiders hem mee naar hun barakken en bezorgden hem een nachtverblijf.

Het zal wel enige tijd geduurd hebben, voordat hij enigszins begreep wat de opzet werkelijk was, maar de volgende dag, geen zin hebbend om te vertrekken, schaarde hij zich bij het werkvolk, dat, vreemd genoeg, geen loon ontving, alleen kost en inwoning en een klein weeggeld. Nog merkwaardiger: het gehele bouwprogramma, met zijn tweehonderd arbeiders en technici, werkte op dezelfde basis. Die mensen noemden zichzelf „Mormonen”. Jonge mannen, oudere mannen met vrouwen en kinderen, Maori's en Amerikanen tezamen, vormden een aaneengesloten geheel van vijf honderd zielen, die allen hun tijd gaven aan de bouw van een academie en een tempel. Hij vernam ook, dat door de gehele Zuid-Pacific soortgelijke dingen door

zulke mensen werden gedaan: het bouwen van scholen en kerken, waar zij hun filosofie onderwezen. Kosteloos!

De Tempel te Hamilton, Nieuw-Zeeland

Ja, hij had wel eens over de Mormonen horen spreken. Vreemde mensen, nietwaar? Maar dit, wat nu om hem heen gebeurde... En zij deden dat alles uit vrije wil. Dat spotte toch met de wildste geruchten, die hij ooit over dat volk had gehoord. Het was zelfs nog ongelooflijker dan het verhaal over een volk met hoorns op hun voorhoofd.

Zij waren een gelukkig volk, een zingend volk, een volk met een glimlach, edelmoedig, hard werkend, eerbiedig, maar toch ook van een grappe houdend.

„Neen”, zo dacht hij, „hier moet een diepe beweegreden aanwezig zijn”. De mensen doen zoiets toch zo maar niet! Hij ging op informatie uit.

Waarom dit alles? Wat is het ware antwoord?

„De Here riep ons”, zei een Maori eenvoudig.

„Wij vervullen een zending”, vertelde een ander hem.

Niet wijzer geworden, klampte hij een andere jongeman aan.

„Hoe lang ben je hier al?” vroeg hij.

„O, vijf of misschien zes jaar; ik weet het niet”.

„Vijf of zes jaar! En je geeft er niet om hoe lang dat al is?”

De ander glimlachte en haalde zijn schouders op.

„Hoe lang blijf je hier?”

„Totdat het werk klaar is”.

Nu wreef de zeeman zich over zijn stoppelbaard.

„Wat krijg je er voor?”

„O, wij leren een vak, wij worden bekwaamd en dat zal ons helpen vandaag of morgen een goede betrekking te vinden. Maar dat is niet de voornaamste reden waarom wij hier blijven. Wij zijn geroepen”.

„Ja, ja”, mompelde de vreemdeling. Hij keek rond, maakte een wijds

gebaar. „En waar ga je heen als dit alles klaar is? Terug naar je ouders?”

„Voor een poos”. De jongeman liet zijn ogen op de tempelspits rusten. „Daarna..... denk ik dat ik een andere zending ga vervullen. Ik wil onder de mensen gaan. Ik wil hun vertellen wat ik weet”.

De zeeman schudde het hoofd. Je voelt je hier toch wel prettig..... in de gehele atmosfeer ..... Maar ja, een mens moet toch een fatsoenlijk loon verdienen. Dat had hij toch altijd zo gezien. Stil verwijderde de man zich en ging naar de stad. Misschien was het wel tijd om weer naar zee te gaan.

Een tijdlang zag niemand hem terug. Toen zagen de arbeiders op zekere dag een bekende gedaante naderen.

„Ik wil met jullie meewerken”, zij hij rusttig. „Ik ben teruggekomen”. Maanden later stond diezelfde man voor een groep toeristen en verklaarde enkele van de verbazingwekkende dingen, die hij over dat eigenaardige volk had geleerd, over hun scholen en kerken, over de moderne academie, over de grote tempel, over de uitgestrektheid van het gehele project daar in de Pacific, over de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en over een leerstelling, die een gehele geschiedenis van menselijk streven en opoffering deed ontstaan. Hij was nu een gids zowel als een arbeider, een van de beste gidsen van het terrein. Niet lang daarvoor was hij gedoopt. Tenslotte had hij het anker laten vallen op de sterke rots van het evangelie.

De Kerk kan op meer dan honderd jaren van groei in de Stille Zuidzee terug zien. In 1854 kwamen de eerste zendelingen in Nieuw-Zeeland aan en eerst na vele jaren werd het bouwen van kerken op grote schaal ondernomen. De Maori Landbouwschool, de eerste door de Heiligen gebouwde school in Nieuw-Zeeland, werd bij Hastings in 1913 ingewijd. Deze school bloeide achttien jaar lang, totdat een aardbeving het gebouw tot de grond toe verwoestte.

Elder Matthew Cowley, die van 1938 tot 1945 president van de Nieuw-Zeelandse zending was, legde de nadruk op de noodzakelijkheid van een nieuwe school, aan de bouw waarvan in 1952 werd begonnen.

Tenslotte verkondigde President David O.McKay in 1955 het grote nieuws dat in Nieuw-Zeeland een tempel zou worden gebouwd. In december van dat jaar werd de grond gebroken en een jaar later werd door Elder Hugh B. Brown, Assistent van de Raad der Twaalven, de hoeksteen gelegd.

Vóór dat alles echter, kwam iemand naar dat land met een speciale zending, iets wat voor de meeste Kerkleden onbekend was gebleven. Elder Wendell B. Mendenhall, algemeen voorzitter van het bouwcomité, was door het Eerste Presidentschap aangewezen om naar plaatsen te zoeken, waar een tempel kon worden gebouwd. In zijn

boodschap in de algemene priesterschapvergadering in april 1955, zeide hij:

„Verscheidene plaatsen, die naar het scheen wel in aanmerking konden komen, werden door mij gevonden, maar toen ik op een middag in een auto reisde kwam ik op een andere plek en zonder enige twijfel wist ik de reden, waarom de tempel daar moest komen. Ik reed over de top van den heuvel, overzag de omtrek en mijn besluit was genomen”.

Elder Mendenhall beschreef daarna de aankomst van President McKay onder de Maori's..... de eerste maal in de geschreven geschiedenis dat de Profeet van God (de President van de Kerk) zijn voet op dit land zette.

Toen volgde een inspirerend verslag. Toen de dag aanbrak, gingen de grijze Profeet en vijf andere mannen met Elder Mendenhall naar de voorlopig gekozen plaats.

„Ik had geen woord tot hen gezegd, niemand anders wist iets”, zeide Elder Mendenhall. Zij parkeerden en verwijderden zich enige passen van de auto. „Toen President McKay de omgeving opnam en deze prachtige heuvel zag, zeide hij: „Dit is de plaats, waar de tempel moet komen”, en deze verklaring bevestigde het verlangen van mijn hart.

Een week later kwam President McKay naar deze schone plek terug, en ik getuig tot u, mijn broederen, dat ik de Profeet van deze Kerk in de geest van een visioen zag, en toen hij van die heuvel wegging, wist hij, dat het Huis des Heren op die speciale plek moest worden opgericht.

Het gekozen stuk land behoorde evenwel niet aan de Kerk, ofschoon het was gelegen tussen het academieterrein en een stuk bouwland, dat ook aan de Kerk behoorde.

Om de zaak nog ingewikkelder te maken, waren de eigenaars niet van zins het te verkopen. Desondanks echter en ondanks de bange vermoedens van enige broederen, had President McKay, denkend aan het visioen op die grote heuvel, gezegd: „Zij zullen het verkopen, zij zullen het verkopen”.

Niet lang daarna stemde de familie in de verkoop toe, zoals voorspeld was. Maar de onderhandeling verliep op buitengewone wijze. „Toen wij bij de advocaat waren”, zeide Elder Mendenhall, sprekende over zichzelf en Elder Biesinger, „bemerkten wij, dat de verkopers aanzienlijk hoger prijs vroegen. Na ongeveer een uur over de zaak gesproken te hebben, zei de advocaat: „Gaat u accoord met de koop-som die ik u zal noemen, wanneer ik het perceel op mijn manier heb geschat?” Wij waagden het er op en zeiden. „Ja”.

Hij berekende de waarde van het perceel op zijn manier, niet wetende, dat wij onze eigen schatting op papier in de zak hadden. Hij gaf zijn berekening aan ons. Wij keken er naar. Het was precies

hetzelfde bedrag, op een cent nauwkeurig, als wij hadden berekend die morgen, vóór wij naar zijn kantoor gingen.

Inderdaad: de profetieën werden op wonderbaarlijke wijze vervuld, maar God gebruikte mensen om ze te vervullen. Er waren spierkracht en zweet voor nodig, tranen, plannen, liefde, hoop en menig vurig gebed — voornamelijk gedurende de eerste dagen, toen handen en harten nog weinige waren.

Nu volgt de beschrijving van een ooggetuige.

„Op zekere dag kreeg een man het verzoek om van Amerika naar Nieuw-Zeeland te gaan om daar een Kerkschool voor jongens en meisjes te bouwen. Zijn naam was Elder George Biesinger.

Hij verzamelde een kleine groep mannen om zich heen, leden van de Kerk, die een loonregeling gingen ontwerpen. Het leven was niet gemakkelijk. Deze mensen gingen naar een leegstaande boerderij, hun levensomstandigheden waren, op zijn zachtst uitgedrukt, bescheiden, en zij schenen wel een onoverkomelijke taak voor zich te hebben. Zelfs het weer was hun in die dagen niet goed gezind en de modder herinner ik mij heel goed. Een zee van modder. En talloze bunders lang, nat en dik gras met een bruin veenmoeras als ongestuvrijde achtergrond. Zij kwamen daar als vreemdelingen, een betrekkelijk onbekende godsdienst vertegenwoordigend, die met de nodige argwaan werd beschouwd.

„Niemand wilde zijn huis verlaten om in Tuhikaramea te werken en in een tent te wonen.

„Toen, op zekere dag ging Elder Biesinger naar een man toe en vroeg: „Wilt u komen en aan een zendingsoproep gehoor geven?

„Ja”, was het antwoord. En vier anderen zeiden ook ja.

Gedurende de volgende *Hui Tau* (*Conferentie*) te Hastings vertelden deze discipelen hun geschiedenis. Zij toonden plannen en modellen en een tent. Voor een vergadering van ongeveer vijfduizend zielen, zetten zij uiteen wat zij wilden bereiken en hoe zij dachten dat te doen. Zij vroegen of de disricten mannen wilden zenden om hen te helpen en te voeden. Toen de tijd van stemmen daar was, was er geen enkele tegenstem.

„Zo groot was de bijval, dat iedere beschikbare truck gebruikt werd. Zestig man vertrokken naar het terrein.

„Ik vroeg George Biesinger waar hij de mensen onder wilde brengen. „Dat mag de hemel weten”, grinnikte hij, „met die moeilijkheid zitten wij al de hele tijd”.

En zo begon het.

Als in Nauvoo de Schone, ontstond uit een moeras een grote Kerkgemeenschap. In het begin werden de woonruimten van de arbeiders van tijd tot tijd overstroomd. Het vinden van een behoorlijke woongelegenheid was een grote moeilijkheid.

Onder de handen van zulke getrouwen ging het voort, maar het was Gods bedoeling geenszins dat Zijn dienstknechten nooit rust of ontspanning zouden hebben.

„Voor alles is een tijd ..... een tijd om te lachen ..... een tijd om te dansen. Wat moesten die honderden mensen doen in hun vrije tijd, van wie de meesten jongens van vijftien tot zestien jaar waren? En wat met de kinderen? Zelfs toen de pioniers de vlakten overtrokken, onder moeiten en gevaren, verwaarloosden zij dat aspect in hun leven niet.

De Heiligen in Nieuw-Zeeland ontwierpen een goed programma voor ontspanningen en persoonlijke ontwikkeling voor iedere dag van de week. Op zondagen werden regelmatig kerkdiensten gehouden en klassen voor het bestuderen van het evangelie ingericht.

Wat betreft de zegeningen van deze arbeid, zegt de ooggetuige verder: Laten wij nu eens kijken naar de honderden jongens, die meegearbeid hebben en nu het gehele land door in betrekking zijn gegaan. We kunnen veilig zeggen, dat zestig procent van die jongens, voor het merendeel Maori's, nooit een handwerk geleerd zouden hebben. Velen van hen zouden nooit een blijvende betrekking hebben aangenomen, maar een onzeker bestaan hebben geleid met het doen van seizoenwerk.

Nu hebben zij het loodgieten geleerd, het vak van electricien, van meubelmaker, timmerman, metselaar, schilder, enz. Er zijn zelfs firma's, die gevraagd hebben om op de wachtlijst te worden gezet om de jongens te plaatsen, wanneer zij hun zending hebben volbracht.

Eén arbeider is nu aannemer met zeventien man onder zich. Anderen zijn werkzaam als bekwame werktuigkundigen. Zoals een van de zendingen het uitdrukte: „God is de edelmoedigste betaalmester van allen”. God is wel indachtig het feit, dat mannen hun belangrijke, zelfs lucratieve posities in de Verenigde Staten hebben verlaten, hierin gewillig door hun vrouwen en kinderen gesteund, hun gezin en vrienden voor jaren vaarwel hebben gezegd, sommigen hunner met maar een paar dagen respijt, om hun grote liefdewerk te verrichten.

Weest waar, weest volhardend, weest getrouw, verdraagt tot het einde, houdt u rein in gedachte en handeling, leeft het evangelie in uw tehuizen, weest waardig Gods Heiligen genaamd te worden, weest waardig het Huis des Heren in te gaan. Indien gij dat wilt, beloof ik u, dat in de toekomst groter dingen voor u zijn weggelegd dan iemand tot dusver voor u heeft voorzien; voor het volk van dit land, voor uw voorouders en voor uw nakomelingen.

Elder Hugh B. Brown, tijdens het leggen van de hoeksteen voor de Tempel in Nieuw-Zeeland, door President David O. McKay de 20ste april 1958 ingewijd.

Hij is waarlijk ten Hemel gevaren.

De Christenen van deze wereld hebben hun Hemelvaartsdag weer gehad, een dag die als zondag wordt gevierd. En terecht, want deze gebeurtenis was voor ons, mensen, zeer belangrijk. Ik verwonder er mij alleen over, waarom Goede Vrijdag dan niet, althans niet zo algemeen, als zondag wordt gevierd. Het grote drama van die dag was voor de mensheid minstens zo belangrijk. Beide gebeurtenissen zijn onverbreekelijk met elkander verbonden: het vrijwillig Offer van Christus en Zijn Hemelvaart.

Zonder dit Offer geen Opstanding, zonder Opstanding geen Hemelvaart, noch van Christus, noch van wie ook. Zonder Hemelvaart geen zending van de Heilige Geest, die in alle licht en waarheid leidt!

Er zijn mensen die van de Hemelvaart zeggen: „Dat kan niet bestaan”. Anderen zeggen: „Het kan wel!” Maar die krijgen te horen: „Hoe kunt ge zo aanmatigend zijn te denken dat dit kan, dat een mens de hemel kan doorboren? Die is zó hoog, zó ver weg, zó ongrijpbaar! Zo spreken vele mensen, zo spreken vele voorgangers van die mensen. Een ieder heeft het recht te geloven of niet te geloven. Maar toch zou ik in alle bescheidenheid willen vragen: „Hoe komt ge zo aanmatigend te denken, dat het *niet* kan? Wat is de mens, dat hij meent een God de macht te kunnen ontzeggen, zich van de aarde te verheffen? Wat weet gij, mens in uw sterfelijke staat, van de eigenschappen van een onsterfelijk, verheerlijkt lichaam? Niets! Is de Hemelvaart onmogelijk, omdat gij de wetten met betrekking daarop, niet kent?

Ga dan 60 jaar terug (als *dat* kon!) en spreek de mensen van omstreeks 1900 over radio, radar, televisie en ruimtevaart! Wat zullen ze U zeggen? „Dat kan niet, daar geloof ik niets van”. En dan zijn ze nog heel beleefd als ze het zo zeggen. Is de Hemelvaart een fictie? Oosterse fantasie? Een onmogelijkheid?

Indien wel, dan is de vaart in omgekeerde richting dat ook.

En de onvermijdelijke gevolgtrekking: de aarde ware dan nog woest en ledig als bij 't begin der schepping. En zelfs die zou dan niet mogelijk zijn geweest. Een eindeloos en nimmer eindigend niets.

A. D. J.

Jezus predikt in gelijkenissen

door Doyle L. Green.

Gedurende de eerste achttien maanden, nadat Jezus Zijn zending was begonnen, verwonderde iedereen, die Hem hoorde spreken, zich over de directheid en duidelijkheid van zijn taal. Overal waar Hij ging, werd Hij door grote menigten gevolgd en deze verdrongen zich zodanig om Hem heen, dat Hij genoodzaakt was aan de oever van het meer van Galilea in een boot plaats te nemen en aldus de mensen, die zich aan de oever hadden verzameld, toe te spreken.

Op zekere dag, dat Hij weer tot het volk sprak, moeten zijn volgelingen wel heel verbaasd zijn geweest, wjl Hij voor de eerste maal, voor zover bekend is, een geschiedenis vertelde, die wij als gelijkenis hebben leren kennen. Een gelijkenis is een kort verhaal, waar men een grote geestelijke waarheid uit kan leren. Een gelijkenis bevat levenswaarheden en is gebaseerd op gewone, dagelijkse gebeurtenissen, die, wanneer zij goed worden begrepen, een geestelijk of godsdienstig beginsel illustreren, dit echter niet direct in de geschiedenis wordt vermeld.

Onder de eerste gelijkenissen, die de Here vertelde was die van de zaaiër, wiens zaad, dat hij met

de hand uitstrooide, op vier soorten grond viel. Dat, hetwelk aan de kant van de weg viel, op harde grond, werd door de vogels opgegeten. Het zaad, dat op steenachtige plaatsen viel, ging groeien, doch verbrandde door de zon, omdat de grond te ondiep was. Het zaad, dat tussen de doornstruiken viel, begon ook te groeien, maar de tere uitspruitsels werden door het giftig onkruid verstikt.

Het zaad, dat op goede wel verzorgde grond viel, bracht zichzelf wel hondervoudig voort.

„Waarom“, zo vroegen zijn discipelen, had Hij aldus in gelijkenissen gesproken?

Wij moeten wel bedenken, dat onder de menigten, die naar de Verlosser luisterden, velen waren, die geen behoefte gevoelden om door Hem te worden geleerd, maar er veeleer op uit waren om Hem in zijn woorden te vangen. Dan waren daar ook nog de nieuwsgierigen en zij, die alleen maar kwamen uit tijdverdrijf.

De Here wist, dat zij, die oprechte belangstelling hadden en zijn leer reeds hadden aangenomen, de grote waarheden in zijn gelijkenissen wilden kennen en begrijpen, terwijl zij, die niet op-

recht waren, er dus nog meer door in de war werden gebracht. „Daarom”, zo zeide Hij, spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat zij ziende, niet zien, horende, niet horen, noch verstaan”. Tegelijkertijd maakte Hij duidelijk, dat allen, die werkelijk zijn woorden wensten te begrijpen, dit konden doen. „Die oren heeft om te horen, die hore” zeide de Heiland. „Ziet, wat gij hoort. Met wat maat gij meet, zal u gemeten worden, en u, die hoort zal meer toe gelegd worden (Markus 4 : 24).

„Want een iegelijk die heeft, dien zal gegeven worden, maar van degene die niet heeft, van dien zal genomen worden, ook wat hij heeft”.

Aan zijn discipelen verklaarde Jezus, dat het zaad in de gelijkenis Gods woord is. Vele mensen horen de waarheid, doch willen die niet erkennen vanwege de boosheid in hun hart. Anderen horen en geloven haar gedurende enige tijd, maar omdat hun geloof niet sterk genoeg is, vallen zij af. Weer anderen geloven, doch worden door de wereldse genoegens zo aangetrokken, dat deze „doorns” hen verhinderen te doen wat zij behoren te doen. Nog anderen daarentegen, die met de goede grond worden vergeleken, waar het zaad op valt, geloven van ganser harte, onderhouden Gods woord en ontvangen dus de zegeningen, die de Here aan de getrouwen heeft beloofd. Bij deze en volgende gelegenheden vertelde Jezus vele andere gelijkenissen, die wij allen

wel kennen. Toen de vreemdelingen weg waren en Hij met zijn discipelen alleen was, verklaarde Hij de betekenis aan hen. Op een keer vergeleek Hij het koninkrijk des hemels met een man, die goed zaad in zijn akker zaaide, maar toen hij sliep, zaaide zijn vijand onkruid tussen zijn tarwe. Toen het graan opwies, vroegen de dienstknechten aan hun meester of zij het onkruid moesten uittrekken, maar hij zeide hun dit niet te doen, opdat zij de tarwe niet eveneens zouden uittrekken. „Laat ze beiden tezamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergadert eerst dat onkruid en bindt het in bus-selen om hetzelve te verbranden, maar brengt de tarwe te zamen in mijne schuur” (Matth. 13 : 30). De zaaier, zo verklaarde Jezus zijn discipelen, was Hijzelf, de Zoon van God. „De akker”, zeide Hij, is de wereld; het goede zaad de kinderen des koninkrijks, doch het onkruid zijn de kinderen van de boze.

„De vijand, die hetzelve gezaaid heeft, is de duivel; en de oogst is de voleinding der wereld, en de maaiers zijn de engelen. Gelijkerwijs dan het onkruid vergaderd en met vuur verbrand wordt, alzoo zal het ook zijn in de voleinding der wereld. De Zoon des menschen zal zijn engelen uitzenden, en zij zullen uit zijn koninkrijk vergaderen al de ergernissen en degenen, die de ongerechtigheid doen, en zullen dezelve in den vurigen overwerpen: daar zal weening zijn

en knersing der tanden”. (Matth. 13 : 36).

Op zekere keer, toen de menigten zich weder om Jezus aan de oever verdrongen, zeide Hij zijn discipelen dat Hij naar de andere zijde van het meer wilde gaan. Zij zonden de mensen dus weg en gingen onder zeil. Het meer van Galilea is ongeveer achttien kilometer lang en negen kilometer breed, tamelijk klein dus. Toch kunnen daar hoge golven ontstaan, wanneer een storm opsteekt. Zulk een storm stak op, toen zij het meer overstaken en grote golven sloegen in de open boot en dreigden het vaartuig te doen zinken. Dit is een van de meest dramatische gebeurtenissen in het leven van de Heiland, voor zover het zijn discipelen betreft. Een van onze liederen is aan dit voorval gewijd en vele kunstenaars hebben het op linnen ver-
eeuwigd. Jezus moet zeer vermoeid zijn geweest vanwege zijn inspannende arbeid: prediken, onderwijzen, zieken genezen. Hij was op een kussen in slaap gevallen en bemerkte niets van de storm. Wij kunnen ons de gemoedsstemming van de discipelen wel voorstellen: de storm, in hevigheid toenemend, waardoor het gevaar van zinken steeds groter werd. Zij wilden de Meester niet storen, maar in hun wanhoop wekten zij Hem tenslotte en zeiden: „Heer red ons, wij vergaan!”

Toen Hij ontwaakte, zeide de Meester: „wat zijt gij vreesachtig, gij kleingelovigen”. Dit was voor de discipelen ongetwijfeld een

mild verwijt. Na alles, wat zij van Hem hadden gehoord en de wonderen, die zij Hem hadden zien verrichten, hadden zij kunnen weten, dat een storm en een wilde zee Hem niet konden vernietigen.

Opstaande, gebod Jezus de wind en de zee hun bedreiging te staken en onmiddellijk trad een grote kalmte in.

De discipelen verwonderden zich opnieuw en zeiden tot elkander: „Hoedanig een is Deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn!”

Bij de zuidoostelijke punt van het meer van Galilea lag de stad Gadara. De streek rondom heette het land van de Gadarenen of Gergesenen.

Toen Jezus op de oever landde, ontmoette Hij een wilde man, die in de rotskloven in de heuvels woonde, een man zo wild en gevaarlijk, dat niemand hem durfde naderen. Soms werd hij gevangen en aan de ketting gelegd, maar hij was zo sterk, dat hij de ketting aan stukken trok. Dag en nacht joeg hij door de bergen en holen”, roepende en slaande zichzelf met steenen”. Dit ongelukkige wezen was volkomen in de macht van de volgelingen van Satan. Het voorrecht verbeurd hebbende, om voor zichzelf een lichaam te bezitten, pasten zij deze methode toe om te trachten aldus de zegeningen der sterfelijkheid te verwerven. De man, die Jezus van verre herkende, snelde op Hem toe. Roepende met een luide stem, zeide hij: „Wat heb ik met U te doen,

Jezus, Gij Zoon Gods, des Allerhoogsten? Ik bezweer U bij God, dat Gij mij niet pijnigt". Maar Jezus, ziende, dat de man bezeten was, zeide: Gij onreine geest, ga uit van den mensch". En Hij vraagde hem: „Welke is uw naam? En hij antwoordde, zeggende: Mijn naam is Legio, want wij zijn velen".

Op een berg in de nabijheid graasde een kudde zwijnen van ongeveer twee duizend stuks. De boze geesten waren zo verlangend lichamen te bezitten, dat zij de Here om het voorrecht verzochten, in de kudde zwijnen te mogen gaan. Blijkbaar wilde Jezus een belangrijke les leren, want Hij stond hun verzoek toe. Onmiddellijk daarop „stortte de kudde van de steilte af in de zee, en versmoorde in de zee". (Markus 5).

Vol schrik liepen de zwijnenhoeders naar de stad en vertelden wat er was gebeurd. De gehele bevolking liep uit om Jezus te zien, en niet in staat zijnde te begrijpen wie Hij was en hoe Hij zulk een wonderbare macht kon uitoefenen, vroegen zij Hem hun landstreek te verlaten.

Bij zijn terugkeer te Kapernaüm vond Hij de inwoners van de stad op Hem wachten om Hem te verwelkomen. Kapernaüm, door de Bijbel soms „zijn eigen stad" genoemd, zou het toneel van een andere van zijn grote wonderen worden. Een man, Jairus genaamd, „een van de oversten der synagogen", had slechts één dochter, twaalf jaren oud, die op sterven lag. Op Jezus toe-

snellende, viel hij Hem te voet en bad Hem vlug naar zijn huis te gaan en zijn kind te redden. Doch terwijl Hij nog sprak, kwam iemand uit zijn huis aangelopen en zeide: „Uw dochter is gestorven, wat maakt gij den Meester nog moeilijk?"

Jairus aanzieude, antwoordde Jezus: „Vrees niet, geloof alleenlijk".

Ofschoon velen Hem naar het huis volgden, liet Jezus niemand binnen komen dan Petrus, Jacobus en Johannes, en de ouders van het meisje. Die al in het huis waren, weenden. Tot hen zeide Jezus: „Wat weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt".

Niet dood? Zij wisten wel beter. Zij waren er bij, toen zij stierf en „zij belachten Hem".

Toen allen de kamer hadden verlaten, behalve de drie discipelen en de ouders van het meisje, zeide Jezus, het kind bij de hand nemende: „Gij dochterken, (Ik zeg u) sta op!". Onmiddellijk keerde de geest van het meisje in het lichaam terug. Zij stond op en liep. Toen verzocht de Here haar iets te eten te geven en gebod de ouders en zijn discipelen, die van dit grote wonder getuige waren geweest, aan niemand te vertellen wat geschied was.

Bij diezelfde gelegenheid liep Jezus door een grote schare mensen. Er moest blijkbaar een weg voor Hem worden gebaad, want niet zodra was hij voorbij gegaan, of de menigte drong achter Hem weer op. Plotseling hield

de Meester stil, keerde zich om en vroeg: „Wie heeft mijne kleederen aangeraakt?“

Zijn discipelen beweerden dat vanwege de grote schare mensen, die zich om Hem verdrongen, velen van hen Hem misschien hadden aangeraakt. Maar Jezus wist, dat iemand met groot geloof, die verlangde genezen te worden, zijn kleederen had aangeraakt, want er was „kracht“ van Hem uitgegaan, toen dat gebeurde. Een vrouw kwam naar voren, met vrezende en beven; zij viel voor de Heiland neer en zij vertelde Hem dat zij het was, die zijn kleederen had aangeraakt en genezen was. Zij had twaalf jaren „de vloed des bloeds“ gehad en in die tijd alles wat zij had gegeven om beter te worden, maar het werd steeds erger in plaats van beter. Hoe barmhartig en liefderijk moet de stem van de Meester hebben geklonken, toen Hij tot haar Zeide: „Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga henen in vrede en wees genezen

van deze uwe kwaal“.

Toen Jezus een huis binnen ging, werd hij door twee blinde mannen gevolgd, die van hun blindheid genezen wilden worden. „Geloof gij, dat Ik dat doen kan?“ vroeg Hij hun. „Ja, Here, antwoordden zij. Hun ogen aanrakende, zeide Hij: U geschiede naar uw geloof“. Hun geloof was groot genoeg, want onmiddellijk werden hun ogen geopend. Zij konden dit grote geheim echter niet voor zich houden, want ofschoon Jezus hun had gezegd niemand er iets van te vertellen, hebben zij Hem „ruchtbaar gemaakt door dat gehele land“. Niet lang nadat de beide mannen het huis hadden verlaten, brachten zij tot hem een „mensch, die stom en van de duivel bezeten was“.

Jezus wierp de boze geest uit en ofschoon velen uit de menigte zich daar over verwonderden, zeiden de Farizeërs weer: „Hij werpt de duivelen uit door den overste der duivelen“.

KORTE BERICHTEN

Zuster Tèrese A. Jongkees, die om gezondheidsredenen haar functie als Hoofd van het Jeugdwerk in de Nederlandse Zending heeft moeten neerleggen, is in deze functie opgevolgd door Zuster Margaret B. Gould, Laan van Poot 292, Den Haag.

Zuster Cornelia Hendrina Meyer-Kok, die in november 1957 uit Rotterdam Zuid met haar drie kinderen naar Salt Lake City emigreerde, berichtte ons, dat zij de 12e april met Ernest Luzon Snow is gehuwd.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(Vervolg van april nummer)

Zalig uit genade

Sommige leringen van Paulus zijn voor velen vrij moeilijk te begrijpen, zoals Petrus ook uiteenzette:

„En acht de lankmoedigheid onzes Heren voor zaligheid; gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft;

Gelijk ook in alle zendbrieven, daarin* van deze dingen sprekende: *in welke dingen sommige zwaar zijn om te verstaan*, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf.” (II Petrus 3:15-16.)

Wanneer wij Petrus' waarschuwing voor ogen houden, dat sommige van Paulus' zendbrieven „zwaar zijn om te verstaan,” zullen wij enige aandacht kunnen besteden aan de leringen van laatstgenoemde over het onderwerp „genade”:

„Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden)

En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus,

Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen de uitnemende rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave;

Niet uit de werken, opdat niemand roeme.” (Efeze 2:5-9.)

Het is duidelijk, dat geen onzer werken of iets, dat wij kunnen doen, de genade van God kan beïnvloeden, want deze is een vrije gave. Maar dit wijzigt nog niet het feit, waarop wij juist hebben gewezen in de geschriften van Paulus, dat „het rechtvaardig oordeel Gods ..... een iegelijk vergelden zal naar zijn werken.”

Wat is dan deze „genade” waarvan Paulus spreekt, waardoor wij zalig zouden worden, en dat „Niet uit de werken, opdat niemand roeme”?

Dit vertegenwoordigt datgene, wat Jezus voor ons heeft gedaan, hetgeen wij onmogelijk voor onszelf konden doen, waaronder worden gerekend:

1. Hij heeft deze aarde geschapen, waarop wij mogen wonen en ervaringen opdoen. (Zie Joh. 1:1-14.)
2. Hij heeft verzoening gebracht voor de overtreding van onze eerste ouders, die dood in de wereld bracht; hierdoor werd de opstanding uit het graf mogelijk gemaakt, of de hereniging van ons lichaam met onze geest in de opstanding. (Zie I Kor. 15:22.)
3. Door ons Zijn eeuwig evangelie te geven „is Hij allen, die Hem

gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.”
(Zie Hebr. 5 : 9.)

Al deze heerlijke gaven — en nog veel meer die op te noemen zijn — komen tot ons door Zijn „genade” als vrije gaven en „niet uit de werken, opdat niemand roeme.” (Zie Efeze 2 : 8-9.)

Niettemin moeten wij om deze gaven der „genade” en de gave van „eeuwige zaligheid” te ontvangen, er aan denken dat deze gave alleen is voor hen, „die Hem gehoorzaam zijn.” (Hebr. 5 : 9.)

Het verdere denken van Paulus aangaande dit onderwerp is doorslaggevend:

„Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.” (Gal. 6 : 7.)

Laten wij een boer als voorbeeld nemen. Het doet er niet toe hoeveel land hij bezit, hij kan niet maaien, tenzij hij ook zaait. Maar wanneer de landbouwer zijn land heeft gereedgemaakt en zijn zaad heeft uitgestrooid, het land verder verzorgd en de oogst gemaaid, heeft hij dan recht op alle eer? Hij heeft al het werk gedaan en kan maaien, daar hij gezaaid heeft, en het resultaat van zijn streven zal zijn beloning zijn. Maar hoe hard de boer ook gewerkt kan hebben, toch zou hij niet in staat zijn geweest alleen door zijn eigen arbeid de oogst te maaien, omdat er ook andere factoren zijn, die in overweging genomen moeten worden:

1. Wie verschaftte hem de vruchtbare bodem?
2. Wie heeft de levenskiem gelegd in de zaadjes, die hij plantte?
3. Wie liet de zon de aarde verwarmen, waardoor het zaad ontkiemde en groeide?
4. Wie liet de regens nederkomen, zodat het groeiende graan water had?

Geen van deze dingen had de landbouwer zelf kunnen doen. Ze vertegenwoordigen de vrije genade-gaven, en toch zal de boer maaien zoals hij gezaaid heeft.

De woorden van Paulus zijn veelvuldig verkeerd begrepen, zowel door geestelijken als door leken. Predikanten hebben vrijelijk verkondigd, dat zaligheid op doodgemakkelijke wijze kan worden verkregen, zoals het de schrijver gezegd werd door een vooraanstaand geestelijke, dat zaligheid komt door het mondeling belijden van geloof in Christus, ook al wordt dit niet vergezeld door gehoorzaamheid aan Zijn geboden en werken der gerechtigheid. Een dergelijke leerstelling is duidelijk niet in harmonie met de waarheid.

Tegen dergelijke uitleggingen van de Schriften waarschuwde Petrus, toen hij zeide: „..... die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf.” (Zie II Petrus 3 : 16.)

Velen zijn aldus op dwaalwegen geleid en hebben zich tevreden gesteld met een mondeling belijden van geloof „tot hun eigen verderf.” De vijand van alle gerechtigheid kon niet hopen op een doeltreffender wijze te slagen bij zijn streven om de doeleinden van de Meester en Zijn evangelie te dwarsbomen dan door de mensen er van te overtuigen, dat alle zegeningen, die de Here door Zijn genade voor Zijn kinderen heeft bereid, verkregen kunnen worden door een mondeling belijden dat Hij de Christus is. Wij hebben er op gewezen, dat zij, wier heerlijkheid telestiaal of als de sterren zal zijn, erfgenamen der zaligheid zullen zijn. Maar wij dienen voor ogen te houden, dat het evangelie van Jezus Christus niet alleen gegeven is voor de menselijke zaligheid, maar ook voor zijn verhoging. En hiernaar dienen allen, die de waarheid liefhebben, te streven — naar de heerlijkheid, die als „de heerlijkheid der zon” werd genoemd.

Verhoging is afhankelijk van goede werken

Deze uiteenzetting van „genade” als een vrije gave van God, die wij niet door onze werken deelachtig kunnen worden, in tegenstelling met gehoorzaamheid aan het evangelie, zal ons helpen om de volgende teksten op de juiste wijze te begrijpen:

„Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Here, Here! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet de wil Mijs Vaders, Die in de hemelen is.” (Matth. 7 : 21.)

„Een iegelijk dan, die deze Mijn woorden hoort en ze doet, die zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn thuis op een steenrots gebouwd heeft;

En er is slagregen nedergefallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen dat huis aangevallen, en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond.

En een iegelijk, die deze Mijn woorden hoort en ze niet doet, die zal bij een dwaze man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft;

En de slagregen is nedergefallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen dat huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot.” (Matth. 7 : 24-27.)

„Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met Zijn engelen, en alsdan zal Hij een iegelijk vergelden naar zijn doen.” (Matth. 16 : 27.)

Ook de apostel Jakobus begreep het belang om te zijn „daders des Woords, en niet alleen hoorders”:

„En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelf met valse overlegging bedriegende.” (Jakobus 1 : 22.)

„Wat nuttigheid is het, mijn broeders! indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft, en hij heeft de werken niet? kan dat geloof hem zalig maken?

Indien er nu een broeder of zuster naakt zouden zijn, en gebrek zouden hebben aan dagelijks voedsel;

En iemand van u tot hen zou zeggen: Gaat henen in vrede, wordt warm, en wordt verzadigd; en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat?

Alzo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is hij zichzelf dood.

Maar zal iemand zeggen: Gij hebt het geloof, en ik heb de werken. Toon mij uw geloof uit uw werken, en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen. Gij gelooft, dat God een enig God is; gij doet wel; de duivelen geloven het ook; en zij sidderen. Maar wilt gij weten, o ijdel mens! dat het geloof zonder de werken dood is?" (Jakobus 2 : 14-20.)

Jakobus maakt het duidelijk, dat geloven in God niet voldoende is, want de duivels doen dat ook, en dat „geloof zonder de werken dood is.“

Een landbouwer zou net zo goed kunnen geloven, dat hij de oogst kan maaien zonder die te zaaïen. Een dergelijk geloof is dood; het zal geen oogst zonder werken voortbrengen.

Let op Jezus' gelijkenis van de zaaier:

„En een ander deel viel in de goede aarde, en gaf vrucht, het een honderd-, het ander vestig-, en het ander dertigvoud.“ (Matth. 13 : 8.)

Ook zijn gelijkenis:

„Want het [koninkrijk des hemels] is gelijk een mens, die buitenlands reizende, zijn dienstknechten riep, en gaf hun zijn goederen over;

En de een gaf hij vijf talenten, en de ander twee, en de derde een, een iegelijk naar zijn vermogen, en verreisde terstond.“ (Matth. 25 : 14-15.)

Toen de persoon terugkeerde om met zijn dienstknechten af te rekenen, had de een, die vijf talenten had ontvangen, er nog vijf bij verdiend, en hij, die twee had ontvangen, had er ook nog twee bij gekregen. Tot een ieder hunner zeide de persoon:

„Wel, gij, goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal ik u zetten; ga in, in de vreugde uws heren.“ (Matth. 25 : 21.)

Maar tot hem, die slechts één talent had ontvangen en dat had begraven zeide hij :

„..... Gij, boze en luie dienstknecht! gij wist, dat ik maai, waar ik niet gezaaid heb, en van daar vergader, waar ik niet gestrooid heb;

Zo moest gij dan mijn geld bij de wisselaren gedaan hebben, en ik, komende, zou het mijne wedergenomen hebben met woeker.

Neemt dan van hem het talent weg, en geeft het aan hem, die de tien talenten heeft;

Want een iegelijk, die heeft, die zal gegeven worden, en hij zal overvloedig hebben; maar van degene, die niet heeft, van hem zal genomen worden, ook dat hij heeft.

En werpt de onnutte dienstknecht uit in de buitenste duisternis; daar zal wening zijn en knersing der tanden.“ (Matth. 25 : 26-30.)

Hoe nutteloos is iemands geloof zonder zijn werken. En welk een heerlijke beloning wacht diegenen, die op goede wijze handelen met de talenten, die zij ontvangen!

Hoe inconsequent is de gedachte, dat allen, die goeddoen, een gelijke beloning zouden ontvangen, en dat alle boosaardigen een gelijke straf zouden ondergaan. Hoe moeilijk zou het worden om de scheidingslijn

tussen deze twee groepen te trekken. Vandaar de behoefte aan de „vele woningen” in het koninkrijk van onze Vader, waar een ieder naar zijn werken beloond zal worden.

Zaligheid omschreven

De schrijver werd eens door een geestelijke de volgende vraag gesteld: „Kan iemand zalig worden voordat hij sterft, of moet hij sterven om zalig te worden?”

En het antwoord hierop luidde: „Als u wilt verklaren wat u bedoelt met zalig worden, zal ik trachten een antwoord op uw vraag te geven.”

Het is de ondervinding van de schrijver, dat weinig Christenen een definitieve opvatting hebben van het begrip zaligheid, anders dan te ontkomen aan het eeuwige branden, en deze geestelijke wist in het geheel geen verklaring voor het begrip zaligheid.

Wij hebben gehoord, dat indien wij ons vóór onze geboorte niet waardig hadden betoond om op deze aarde te komen en een lichaam op ons te nemen, wij met Satan uit de hemel zouden zijn geworpen, daar hij een derde deel der geesten heeft medegenomen. (Zie Judas 6; Openb. 12 : 7-12; Openb. 12 : 4.)

Er werd op gewezen, dat wij iedere dag van ons leven behouden kunnen worden, want als wij de wetten van God leren en die onderhouden, bevrijden wij ons van de gevolgen van een overtreden wet, en verwerven wij recht op de zegeningen, die beloofd werden aan hen, die de goddelijke wetten gehoorzamen. De volgende teksten uit de Schriften der laatste dagen worden aangehaald om op deze waarheid te wijzen:

„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond —

En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (L. & V. 130 : 20-21.)

„En ieder rijk is een wet gegeven; en aan iedere wet zijn eveneens zekere grenzen en voorwaarden gesteld.

Geen enkel wezen, dat zich niet aan deze voorwaarden onderwerpt, is gerechtvaardigd.” (L. & V. 88 : 38-39.)

„Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden er van, zoals deze vóór de grondlegging der wereld waren vastgelegd.” (L. & V. 132 : 5.)

„Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden.” (L. & V. 131 : 6.) Aldus zien wij, dat ofschoon „waar geen wet is, daar is ook geen overtreding,” (Zie Rom. 4 : 15.) het ook voor een mens onmogelijk is „om in onwetendheid zalig te worden.” Daarom moet een mens de wet kennen om in staat te zijn een beloning te ontvangen voor het gehoorzamen van die wet, en om bevrijd te wor-

den van de gevolgen van een overtreden wet, ook al kan hij vergeving ontvangen voor overtreding, waar hem geen wet is gegeven. Als wij dus ons streven om de wetten van God te kennen en te begrijpen voortzetten, en die wetten gehoorzamen, vergroten wij daarmede tevens de mate van onze zaligheid of verhoging.

De schrijver vertelde verder aan de eerwaarde geestelijke, dat voor de Heiligen der Laatste Dagen zaligheid geen einddoel is maar een ontwikkelingsgang, daar wij nimmer zullen ophouden kennis te verwerven en geloven in eeuwige vooruitgang en dat „een mens niet vlugger zalig wordt dan hij kennis verwerft.“ (D.H.C., deel 4, blz. 588.)

De geestelijke antwoordde, dat hij nimmer zulk een redelijke uitleg had gehoord. Dit alles hebben wij verkregen door middel van de openbaringen van de Here aan de profeet Joseph Smith in deze bedeling van de volheid der tijden.

Alle mensen zullen „naar hun werken“ (Openb. 20 : 12.) ontvangen, hetgeen vereist, dat voor alle menselijke zielen geschikte plaatsen worden bereid.

Vandaar de woorden van Jezus: „In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen.“ (Zie Joh. 14 : 2.) Het evangelie van Jezus Christus biedt een plan, waardoor de mens niet alleen zalig kan worden, maar ook verhoogd in het celestiale koninkrijk, „in de dag, wanneer God de verborgene dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, naar mijn evangelie.“ (Rom. 2 : 16.)

Hoe treffend geven de woorden van John Oxenham de behoefte aan, die er bestaat aan drie graden van heerlijkheid of aan drie hemelen, zoals Paulus die noemde:

„Voor ieder mens ontvouwt zich
Een weg, een pad, en een baan.
De goede durft de klim aan,
Neerwaarts kiest de man van zond'.
De rest doolt rond tussen goed en kwaad
Op mist'ge, zand'ge grond.
Maar voor ieder mens ontvouwt zich
Een hoog' en lage baan.
Een ieder moet zelf kiezen
Het pad van zijn bestaan.“

Vrij naar het Engels
van John Oxenham.

(Wordt vervolgd)

DE VRAAG *van de maand*

door Joseph Fielding Smith
President van de Raad der Twaalven.

Vraag: *Is de doop tot vergeving van zonden een verordening van het Evangelie, die slechts vanaf de tijd van de Heiland voor de wereld bindend is, of was deze ook een vereiste in vroegere bedelingen?*

Antwoord: De doop tot vergeving van zonden is een verordening van het Evangelie, welke van allen die het Koninkrijk Gods zoeken, sinds de overtreding van Adam wordt vereist. Wij mogen wel geloven dat het een verordening is voor iedere aarde waar sterfelijkheid heerste, welke in de loop der eeuwen werden geschapen. Voor de zaligheid van de sterfelijke mens zijn elk beginsel en elke verordening van het evangelie in feite steeds een vereiste geweest.

Er zijn verscheidene redenen aan te voeren waarom de doop in het Oude Testament niet wordt genoemd. Ten eerste: baptism¹⁾ is een Grieks woord dat indopen of onderdompelen betekent. Het Oude Testament was in het Hebreuws geschreven, het woord *baptismos* komt dus in de oorspronkelijke geschriften niet voor. Er zijn enkele passages in het Oude Testament, die men als een verwijzing naar de doop kan verklaren, zoals wassen en reinigen. Het vont in de tempel van Salomo werd blijkbaar voor dat doel gebruikt.

¹⁾ Het Engelse woord voor doop. Grieks: *baptismos*. Vert.

Ten tweede: gedurende vele jaren waren schrijvers bezig met het copieëren van de Schriften; zij brachten bewust of onbewust veranderingen aan.

Van geen enkel boek van de Bijbel is, voor zover bekend, een origineel. Dat sommige dingen zijn weggelaten, is zeer wel mogelijk.

Ten derde: In latere vertalingen, nadat de Schriften in handen waren gekomen van Christelijke geleerden, die de doop door onderdompeling niet aannamen, kunnen nog andere fouten zijn gemaakt. In het bijzonder was dit het geval zoals dit werd geopenbaard aan Nephi door de engel des Heren. Hierover schrijft Nephi:

„En de engel des Heren zeide tot mij: Gij hebt gezien, dat het boek uit de mond van een Jood kwam, en toen het uit de mond van een Jood kwam, bevatte het het zuivere Evangelie van de Here, van Wie de twaalf apostelen getuigen volgens de waarheid, die in het Lam Gods is. „Daarom gaan deze dingen in zuiverheid van de Joden uit naar de volkeren, volgens de waarheid, die in God is”. „En nadat ze door middel van de twaalf apostelen des Lams van

de Joden naar de niet-Joden gaan, ziet gij de grondslag van een grote en verfoeilijke kerk, die verfoeilijker is dan alle andere kerken, want zie, zij hebben uit het evangelie des Lams vele delen weggenomen, die duidelijk en hoogst waardevol zijn; en ook vele verbonden des Heren hebben zij weggenomen.

„En dit alles hebben zij gedaan, opdat zij de rechte wegen des Heren mochten verdraaien en de ogen der mensenkinderen verblinden en hun hart verstokken (1 Nephi 13 : 24-27).

De doop een fundamenteel beginsel.

Het Boek van Mormon leert ons dat de doop tot vergeving van zonden een fundamenteel beginsel van het evangelie onder de Nephieten was van de tijd van Lehi af, door hun gehele geschiedenis heen. Jacob, de zoon van Lehi, zeide in zijn prachtige rede over de zending van Jezus Christus tot hen:

„En Hij gebiedt alle mensen, dat zij zich moeten bekeren en in Zijn naam moeten worden gedoopt met volmaakt geloof in de Heilige Israëls, zonder hetwelk zij niet zalig kunnen worden in het koninkrijk Gods.

„En indien zij zich niet willen bekeren, en niet in Zijn naam willen geloven en niet in Zijn naam willen worden gedoopt, noch tot het einde volharden, moeten zij worden verdoemd, want de Here God, de Heilige Israëls, heeft aldus gesproken. (1 Nephi 9 : 23-24).

Het gehele Boek van Mormon door zijn er verwijzingen naar de doop als een verordening voor de vergeving van zonden. Wat hun woord voor doop was, is niet geopenbaard, maar in de vertaling gebruikte de Profeet Joseph Smith de bekende uitdrukking van onze tijd.

Het doel van de doop verklaard.

In de Parel van Grote Waarde wordt het doel van de doop, zoals die aan Adam werd verklaard, als volgt uiteen gezet:

Onderwijs het daarom aan uwe kinderen, dat alle mensen, overal, zich moeten bekeren, of anders kunnen zij geenszins het Koninkrijk Gods beërven, want iets dat onrein is, kan daar niet wonen, of in Zijn tegenwoordigheid verblijven; want Zijn naam is, in de taal van Adam, Mens der Heiligheid, en de naam van Zijn Enig Geborene is Zoon des Mensen. Jezus Christus, een rechtvaardig Rechter, Die in het midden des tijds komen zal.

„Daarom geef Ik u een gebod, om deze dingen vrijelijk aan uwe kinderen te leren, zeggende:

„Dat door de overtreding de val gekomen is, welke val de dood brengt, en daar gij in de wereld geboren zijt door water, bloed en de geest, die Ik gemaakt heb, en aldus van het stof een levende ziel werd, zo moet gij eveneens in het Koninkrijk der hemelen wederom geboren worden uit water en uit de Geest, en gereinigd worden door bloed, hetwelk is het bloed van Mijn Enig Geborene, opdat gij van alle

zonden moogt gereinigd worden, en de woorden des eeuwigen levens in deze wereld, en het eeuwige leven in de toekomstige wereld, zelfs onvergankelijke heerlijkheid, kunt genieten;

Want door het water onderhoudt gij het gebod; door de Geest zijt gij gerechtvaardigd, en door het bloed zijt gij geheiligd (P. v. Gr. W. Mozes VI : 56-59).

Daarom werd Adam gedoopt, en de Geest Gods daalde op hem en aldus „werd hij uit de Geest geboren, en zijn innerlijk levend gemaakt. (Id. : 64).

Toen Johannes de Doper uit de wildernis kwam en bekering predikte en allen die tot hem kwamen, doopte, wekte hij schijnbaar geen nieuwsgierigheid op alsof hij een nieuwe en vreemde leer bracht. De zich bekeerd hebbende Joden namen het als een noodzakelijke verordening die hun wel bekend was en zo was het ook. Volgens vele Joodse schrijvers was de doop een verordening in het oude Israël. Hier volgen enige aanhalingen, die daar betrekking op hebben:

„De oorsprong van de Christelijke doop is onzeker..... Het is mogelijk dat de doop van Joodse bekeerlingen het voorbeeld leverde, dat door Christelijke zendingen werd gevolgd. ²⁾

„Johannes stond daar in de geest van de profeten van ouds om zijn doop van bekering te prediken, gesymboliseerd door reiniging met water”. (Zie Jer. 4 : 14;

Ezech. 36 : 25; Zach. 13 : 1).

„Volgens de rabbijnse leringen, die zelfs gedurende het bestaan van de Tempel (Pes. VIII 8) de overhand hadden, was de doop, direct na de besnijdenis en de offerande, een absoluut noodzakelijke voorwaarde, waaraan door de candidaat voor het Juidisme moest worden voldaan. (Yeb. 46b; 47b; Ker. 9a; 'Ab. Zarah 57a) ³⁾

„De enige opvatting van de doop, die van de Joodse afwijkt, komt naar voren in de verklaring van Johannes, dat degeen die na hem zou komen, niet met water, maar met de Heilige Geest zou dopen” (Zie Marcus 1 : 8; Joh. 1 : 33) ⁴⁾

In een artikel gepubliceerd in de *Times and Seasons*, 1 september 1842, schreef de Profeet Joseph Smith het volgende over de doop:

„In vroeger eeuwen van de wereld, voordat de Heiland op aarde kwam, werden „de heiligen” gedoopt in de naam van Jezus Christus, Die komen zou, want nimmer was er een andere naam waarbij de mensen zalig konden worden, en nadat Hij in het vlees was gekomen en gekruisigd was, toen werden *de heiligen* gedoopt in de naam van Jezus Christus Dien gekruisigd, opgestaan uit de doden en in de hemel opgenomen, opdat zij door de doop begraven zouden worden als Hij, en in heerlijkheid opstaan als Hij, opdat, gelijk er slechts één Heer was, één geloof, één doop en één God en Vader van ons allen, er ook slechts één deur naar de woningen der gelukzaligheid was. Amen.

²⁾ Godsdienstencyclopaedie pag. 53.

³⁾ De Joodse encyclopaedie, 2 : 499.

⁴⁾ Idem.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Nanlohy, Grace Liliana; 6 april 1958 te Dordrecht.
Nanlohy, Sophia Alfondsina E. M.; 6 april 1958 te Dordrecht.
Nanlohy, Frederik Hendrik A.; 6 april 1958 te Dordrecht.
van Bremen, Christiaan Henri; 13 april 1958 te Den Haag.
van Lieshout, Petronella W. M.; 27 april 1958 te Eindhoven.

GEDOOPT:

de Geest, Hendrikus Ijsbrandus; 31 januari 1958 te Eindhoven.
Treuren, Johanna; 28 maart 1958 te Vlaardingen.
Neijenhuis, Loesje T.; 29 maart 1958 te Amsterdam.
Neijenhuis, Hugo; 29 maart 1958 te Amsterdam.
Praag, Thomas; 29 maart 1958 te Amsterdam.
de Graaf, Pieter Robert; 29 maart 1958 te Amsterdam.
Groeneweg, Antje Fakkkel; 29 maart 1958 te Den Haag.
Beuker, Sjoerd; 30 maart 1958 te Harlingen.
Bouwhuis, Hendrika H. J.; 30 maart 1958 te Leeuwarden.
van Kamen, Anna Brouer; 30 maart 1958 te Harlingen.
van Kamen, Trijtje Anna; 30 maart 1958 te Harlingen.
Scheepe, Mary Margarethe; 12 april 1958 te Den Haag.
van Bremen, Hubrecht; 12 april 1958 te Den Haag.
van Bremen, Robert Hubrecht; 12 april 1958 te Den Haag.
Mettrop, Hendrik Sebastiaan; 19 april 1958 te Rotterdam N.
Mettrop, Louis Jan; 19 april 1958 te Rotterdam N.
de Man, Pieter Hendrik; 19 april 1958 te Rotterdam N.
van Wilgenburg, Hendrik A.; 25 april 1958 te Amsterdam.
van Wilgenburg, Lummigje; 25 april 1958 te Amsterdam.
van Wilgenburg, Lummigje H.; 25 april 1958 te Amsterdam.
van Wilgenburg, Hans; 25 april 1958 te Amsterdam.
Ombach, Hendrik Johannes; 25 april 1958 te Amsterdam.
Praag, Catharina E.; 25 april 1958 te Amsterdam.
Krot, Anna T.; 25 april 1958 te Amsterdam.
Krot, Joost; 25 april 1958 te Amsterdam.
van Laar, Elizabeth Smit; 25 april 1958 te Haarlem.
Meyer, Neeltje Adriane; 25 april 1958 te Amsterdam.
de Roock, Ida Juliana P. M.; 27 april 1958 te Zeist.
de Roock, Pauline C.; 27 april 1958 te Zeist.
Ewald, Johanna A. M.; 27 april 1958 te Zeist.
de Wit, Barend Serphaas; 27 april 1958 te Zeist.
de Wit, Barend (Jr.); 27 april 1958 te Zeist.
Pasmans, Adriana H. M.; 27 april 1958 te Eindhoven.
van Lieshout, Bernedine H. W.; 27 april 1958 te Eindhoven.
van Lieshout, Hubertus Cornelis; 27 april 1958 te Eindhoven.

GEORDEND:

Navasard, Gustaaf Karel; 16 maart 1958 te Vlaardingen, als Diaken.
Navasard, Eroll Clifton; 23 maart 1958 te Amsterdam, als Diaken.
Maandag, Evert; 30 maart 1958 te Amsterdam, als Diaken.
Meijer, Hendrikus Hermanus; 6 april 1958 te Amsterdam, als Leraar.
Stade, Marinus Nicolaas; 6 april 1958 te Amsterdam, als Diaken.

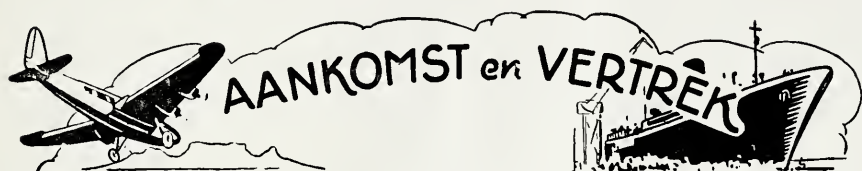
van Thile-Berghuis, Herman J. H.; 6 april 1958 te Amsterdam, als Diaken.
 Hartong, Jan Jacob; 13 april 1958 te Utrecht, als Diaken.
 Rooze, Willem; 21 april 1958 te Amsterdam, als Diaken.

OVERLEDEN:

Nagtegaal, Alida Achterberg; 15 januari 1958 te Utrecht.

OVERGEPLAATST:

Van Valkenburg, Lee F.; van Zendingsschool naar Leiden.
 De Jel, Henry W.; van Leiden naar Amsterdam.
 Manwaring, Phillip W.; van Amsterdam naar Rotterdam N.
 Noorda, Leon R.; van Rotterdam N. naar Antwerpen.
 Van Der Meyden, Govert; van Utrecht naar Emmen.
 Van Katwyk, James W.; van Emmen naar Utrecht.
 Poelman, Stuart L.; van Amsterdam naar Zeist als G.P.
 Van Kampen, Kent; van Zeist naar Amsterdam als D.P.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Van Valkenburg, Lee F.; van Downey, California.
 Nederhand, Frank en Mathilda; van Salt Lake City, Utah.
 Leydsman, John N.; van Los Angeles, California.
 Hye, Ronald D.; van Salt Lake City, Utah.
 Anderson, John S.; van Richfield, Utah.
 Wight, Gary R.; van Inglewood, California.
 Kapp, Grant W.; van Springville, Utah.

Lee F. Van Valkenburg

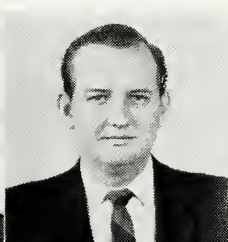
Frank en Mathilda Nederhand

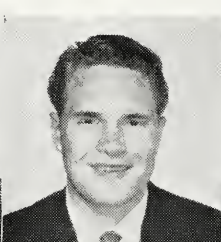
John N. Leydsman

Ronald D. Hye

John S. Anderson

Gary R. Wight

Grant W. Kapp

Bij de viering van Moederdag

AAN MIJN MOEDER

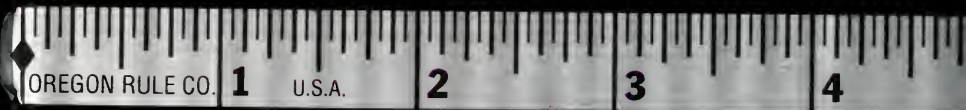
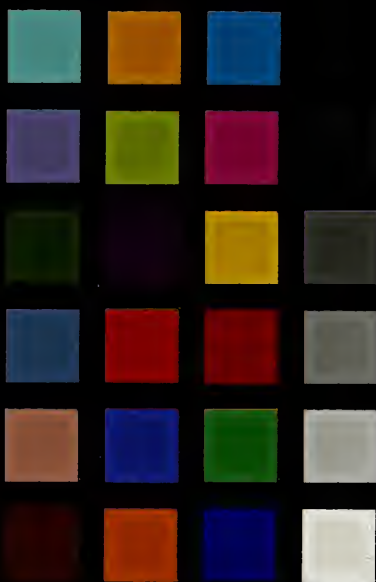
*Gij schonk mij het leven; van U het vlood;
Mijn eerste schreien was een stervenslied.
Mijn levenslicht bracht U de dood.
Ik leefde, maar een Moeder had ik niet.*

*Geen bloem, geen ster, geen zon noch maan,
Zag ik, Moeder, ooit met U op aard
Nooit heb ik U gezien, noch aan Uw knie gestaan
of vredig in Uw lief gelaat gestaard.*

*Ik kon voor U niets doen, mijn Moeder!
Gij ging heen, wij waren nooit tesaam. . .
Toch wel. . . in 't Boek der Levens, Moeder,
Daarin schreef ik: Uw naam!*

Pelgrim

6

7

8

9

10

11

6

7

8

9